

spreken verloopt de communicatie altijd via haar vader. Op de basisschool wordt Eva veel gepest. Zij is wat dikker dan de andere kinderen en ook gemakkelijk op de kast te jagen. Haar moeder probeert het op de school bespreekbaar te maken, dat lukt niet. Tenslotte zoekt ze een andere school voor Eva.

"Die nieuwe school was echt een openbaring voor mij. De sfeer was veel vriendelijker en men onderkende mijn kwaliteiten. De leerkrachten ontdekten dat ik goed kon zingen, voorlezen en tekenen.

Toen ging ik naar de middelbare school en daar begon het pesten weer van voren af aan: je moest laten zien wat je kunt. Ik zong nog wel en trad regelmatig op, op dat vlak mochten ze me wel."

Eva zit op een Jenaplan-school. De eerste drie jaar zitten leerlingen met MAVO-HAVO- en VWO-advies in één klas. "Op zich een prima systeem, maar heel weinig leerlingen in mijn klas hadden een HAVO- of VWO-advies. Als je dan wat beter bent, zak je automatisch in niveau, dat is niet anders. Ik wilde toen advocate worden, en als ik heel erg mijn best deed kon ik wel VWO halen. Dus ik deed héél erg mijn best en was eigenlijk altijd aan het studeren. Mijn moeder moest echt zeggen: nu kom je beneden en doe je iets leuks. De sociale contacten werden minder, en die waren al nooit zo bijzonder goed. Ik was best ongelukkig: ik vond geen aansluiting in mijn klas, mijn ouders waren net uit elkaar."

Plooirokje

"Mijn moeder stelde op een gegeven moment voor dat een internaat misschien goed voor me zou zijn. Ik dacht eerst dat ze me weg wilde hebben, maar dat bleek helemaal niet de bedoeling. Ik had structuur nodig zodat ik niet constant achter de boeken zou zitten.

Op een internaat zou ik verplicht onder de mensen zijn. In Nederland heb je eigenlijk alleen internaten voor moeilijk opvoedbare kinderen, voor schipperskinderen of voor heel rijke mensen. In België is het veel normaler om naar een internaat te gaan. Wij gingen kijken bij een internaat in Turnhout. Ik vond het er meteen geweldig. Het was een enorm complex, een klooster en een school ineem. Wij waren er in de zomervakantie, dus was er geen enkele leerling. Er hing daar een rust, een vrede... Uiteindelijk kozen we voor dat internaat en het deed me zo goed! Het was heel streng, heel gedisciplineerd. Ik heb jarenlang een grijs plooirokje gedragen met een blauwe trui en een wit bloesje. Alles werd voor je geregeld, je eten, je kamer, je had structuur, at drie keer per dag samen met de interne leerlingen. Het had iets magisch.

In totaal waren er meer dan 2000 leerlingen, meer meisjes dan jongens, waarvan 70 internen, alleen maar meisjes. De nonnen waren er echt de baas, en dan had je de opvoedsters die zorgden voor bepaalde leeftijdsgroepen in het internaat, en de leerkrachten. Toen ik er kwam, had ik vooral problemen met Frans, dat sprak men tijdens de Franse les vloeiend. Verder was het niveau ook hoger dan ik gewend was. Maar in de klas voelde ik me goed, ik voelde dat ik deel van hen was. Wel merkte ik dat ik een wat vrijere opvoeding had gehad dan de anderen, en ik was wat

socialer, legde gemakkelijker contact. Onze klas was fantastisch, want langzamerhand groeiden we uit tot een wat vrijgevochten groep die het leuk vond om allerlei culturele dingen te organiseren. Ik heb uiteindelijk op gymnasiumniveau mijn diploma gehaald in de richting menswetenschappen en moderne talen."

Trucjes

"In de vierde klas was er een meisje op het internaat dat ik heel interessant vond. Ik snapte niet goed wat ik voelde, maar ik wist wel dat dit meisje op vrouwen viel. Ik heb nooit tegen haar gezegd wat ik voor haar voelde. Een jaar later kwam er een nieuw meisje op het internaat: Nathalie. Ik voelde dat zij ook op vrouwen viel. Eerst vonden wij elkaar maar niks, maar tegen het einde van dat jaar merkte ik dat ik verliefd op haar was. Op een gegeven moment vertelde Nathalie me dat zij op mij verliefd was. Zo kregen we dus iets."

*We waren zo verliefd,
maar mochten elkaar
niet aanraken,
niet kussen, niet
hand in hand lopen.*

Wat er zo speciaal aan was: we zaten op een streng katholiek meisjesinternaat en je mocht gewoon absoluut niet iets met elkaar hebben. We waren zo verliefd, maar mochten elkaar niet aanraken, niet kussen, niet hand in hand lopen. Na de zomervakantie waren we nog steeds erg verliefd en toen begonnen we echt trucjes te verzinnen hoe we elkaar door de weeks toch eens een kus konden geven. Er kwamen natuurlijk roddels, ook omdat iedereen mij wel kende: ik kwam uit Nederland en zat in die cultureel actieve klas. Als het hoofd van het internaat, een non, erachter zou komen, zouden we zeker van het internaat gestuurd worden.

Op een dag werd ik bij haar geroepen. Ik had met haar een bijzondere band. Toen ik op het internaat kwam, had ik het moeilijk gehad om alles bij te benen en ik was natuurlijk Nederlandse. Zij heette me toen erg geholpen. Tegelijk vond ze dat ik teveel pit had. Ze was trots op me, op mijn optredens met zingen, dansen, toneelspelen en voordragen, maar we hebben ook veel geboekvecht. Ze vond dat ik soms te ver ging en gaf me dan straf. Ik heb die straf altijd zonder meer aanvaard. Ik zei dan dat ik begreep dat ik volgens het reglement van het internaat te ver was gegaan, maar dat ik het er inhoudelijk niet mee eens was. Ze kreeg als het ware geen grip op mijn geest. Toch had ze altijd wel respect voor mijn houding, omdat ik mijn verantwoordelijkheid nam.

Toen zat ik daar. Ze vroeg of Nathalie en ik iets samen hadden en ik heb dat meteen toegegeven. Ze zei toen: ondanks dat ik dit eigenlijk niet kan goedkeuren, kan ik, omdat ik jou wat beter ken, ermee akkoord gaan als we bepaalde regels stellen.

Stel je voor, een non in het strenge Vlaanderen, die een lesbische relatie goedkeurt! Maar we mochten verder niets doen, niet kussen, niet op elkaars kamer zitten. We moesten steeds een stoepiegel afstand van elkaar houden. Ze heeft ons nooit betrappt, want natuurlijk hielden we ons